

Any de la Vida Consagrada.

Missioners dels Sagrats Cors de Jesús i Maria (Mallorca).

125 Anys compartint Vida i Missió.

ALEGRAU-VOS

ANY 2014
GUIA DE LECTURA

Introducció

“Alegrau-vos”, Carta als consagrats i consagrades amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, inspirada en el magisteri del Papa Francesc [2 de febrer de 2014].

Acollir aquest magisteri significa renovar l'existència segons l'Evangeli, no com a radicalitat en el sentit de model de perfecció i sovint de separació, sinó com adhesió *toto corde* a la trobada de salvació, esdeveniment que transforma la nostra vida: “La radicalitat evangèlica no és només dels religiosos: es demana a tots. Però els religiosos segueixen el Senyor de manera especial, de manera profètica. Els religiosos han de ser homes i dones capaços de despertar al món”.

Viure "donant raó de la nostra esperança" i "donant raó de la nostra alegria".

Mètode

Enviam el text complet de la Carta perquè es pugui llegir de manera personal o comunitari. Temes per tractar a l'ADVENT (Desembre 2014) Guia dels apartats principals per compartir en comunitat (amb preguntes del Papa Francesc i preguntes suscitées des del nostre carisma de MSSCC). Per alleugerir no posam l'origen de les cites, ho podeu trobar en el text complet.

Oració a Maria, Mare de l'Alegria

(Per pregar en les trobades comunitaris)

*Estel de la nova evangelització,
Ajuda-nos a resplendir
el testimoni de la comunió,
del servei, de la fe ardent i generosa,
de la justícia i l'amor als pobres,
perquè l'alegria de l'Evangeli
arribi als confins de la terra
i cap perifèria es privi de la seva llum.*

*Mare de l'Evangeli vivent,
font d'alegria pels petits,
pregau per nosaltres.*

Amén. Al·leluia.

TEMA 1A

Alegrau-vos, celebrau-ho, ompliu-vos d'alegria (Is 66,10-14).

A l'escolta.

Convé començar acudint a les Sagrades Escripures:

Enquesta bíblica.

Situam el tema a la llum de la Paraula de Déu, fent lectura d'algunes cites importants.

Cercam el significat del terme alegria a l'Antic Testament (Sal, Is, especialment en el text del títol 66,10), en els Evangelis (Jn 15; Lc 1 ...), a Pau (Fl 4,4).

Com es relaciona amb la maternitat de Déu i la fidelitat nostra?

Aquesta és la bellesa

«No hi ha santedat en la tristesa!».

No som cridats a realitzar gests èpics ni a proclamar paraules altisonants, sinó a testimoniar l'alegria que prové de la certesa de sentir-nos estimats i de la confiança de ser salvats.

“Tot cristià, sobretot nosaltres, som cridats a ser portadors d'aquest missatge d'esperança que dóna serenitat i alegria: la consolació de Déu, la seva tendresa envers tots.

Però només podrem ser portadors si nosaltres experimentam abans l'alegria de ser consolats per Ell, de ser estimats per Ell. [...] No tingueu por, el Senyor és el Senyor de la consolació, el Senyor de la tendresa. El Senyor és Pare i Ell diu que farà amb nosaltres com una mare amb el seu infant, amb la seva tendresa. No tingueu por de la consolació del Senyor”.

Les preguntes del Papa Francesc.

Experimentam la consolació de Déu de la nostra vida personal?

Per damunt de tot i primer de tot, procuram portar consolació i tendresa als altres?

“El Fill de Déu, en la seva encarnació, ens va convidar a la revolució de la tendresa” (EG 88).

Estam d'acord amb la imatge d'Església que va exposar el Papa Francesc en la seva famosa Entrevista a *Civiltà Cattolica* (19 de setembre del 2013)?: "Veig amb claredat que el que l'Església necessita amb més urgència avui és una capacitat de curar ferides i donar calor als cors dels fidels, proximitat. Veig l'Església com un hospital de campanya després d'una batalla (...) el més important és l'anunci primer: Jesucrist t'ha salvat! (...) Ser compassius, fer-se càrrec de les persones, acompanyant-les com el bon samarità que renta, neteja i consola al seu proïsme (...). Hem d'anunciar l'Evangeli a tot arreu, predicant la bona nova del Regne i curant, també amb la nostra predicació, tot tipus de ferida i qualsevol malaltia”.

En cridar-vos

El Papa "ens convida a una *peregrinatio* cap enrere".

Ens crida a aturar-nos en el fotograma inicial - «L'alegria del moment en què Jesús m'ha mirat", i a evocar significats i exigències relacionats amb la nostra vocació:

«És la resposta a una crida i una crida d'amor». Estar amb Crist suposa compartir la seva vida i les seves opcions; requereix l'obediència de fe, la benaurança dels pobres, la radicalitat de l'amor.

Es tracta de renéixer per vocació. «Convid a cada cristià [...] a renovar ara mateix la seva trobada personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per Ell, d'intentar-ho cada dia sense descans».

En recordar-- «Tu ets important per a mi» -, és important utilitzar el diàleg directe, en primera persona, per despertar la consciència, com fa el Papa ...

Les preguntes del Papa Francesc.

- Volia dir-vos una paraula, i la paraula era alegria. Sempre, on hi ha els consagrats, els seminaristes, les religioses i els religiosos, els joves, hi ha alegria, sempre hi ha alegria. És l'alegria de la frescor, és l'alegria de seguir Crist; l'alegria que ens dóna l'Esperit Sant, no l'alegria del món. Hi ha alegria! Però, on neix l'alegria?
- Mira en el profund del teu cor, mira en la intimitat de tu mateix, i pregunta't: ¿tens un cor que desitja alguna cosa gran o un cor adormit per les coses? El teu cor ha conservat la inquietud de la recerca o l'has deixat sufocar per les coses, que acaben per atrofiar-lo? Déu t'espera, et cerca: què respons? T'has adonat d'aquesta situació de la teva ànima? O dorms? Creus que Déu t'espera o per a tu aquesta veritat són només "paraules"?
- Som víctimes d'aquesta cultura del provisional. Voldria que pensàssiu en això: com puc alliberar-me d'aquesta cultura del provisional?
- Aquesta és una responsabilitat, abans de res, dels adults, dels formadors. És la vostra, formadors: donar un exemple de coherència als més joves. Volem joves coherents? Siguem nosaltres coherents! En cas contrari, el Senyor ens dirà el que deia dels fariseus al poble de Déu: "Feis el que diguin, però no el que fan".

Coherència i autenticitat.

Les preguntes del P. Joaquim Rosselló.

R 84: En aquest caminar esperançat tenim com a focus d'ardentíssima caritat Jesús amb el cor obert i, al seu costat, a Maria amb el cor traspassat, com va predir Simeó. El Fundador ens demana que la nostra vida cremi en aquest foc i que després ho anem estenent per tot arreu encenent flames en els cors.

TEMA 1B

Trobats, assolits, transformats.

El Papa ens fa rellegir la nostra història personal i verificar a la llum de la mirada d'amor de Déu.

Quan ens crida, Déu ens fa entrar en el seu descans i ens demana descansar en Ell, com a procés continu de coneixement d'amor; ressona per a nosaltres la Paraula *tu t'afanyes i preocupes per moltes coses* (Lc 10, 41).

En la via amoris: «Aquesta via té un nom, un rostre: el rostre de Jesucrist. Ell ens ensenya a ser sants. A l'Evangeli ens mostra el camí: el camí de les Benaurances (Mt 5, 1-12). Aquesta és la vida dels sants: persones que per amor a Déu no li van posar condicions a ell en la seva vida ».

La vida consagrada està cridada a encarnar la Bona Notícia, en el *seguiment de Crist*, mort i ressuscitat, a fer pròpia la «manera d'existir i d'actuar de Jesús com a Verb encarnat davant el Pare i davant els germans».

En concret, a assumir el seu estil de vida, adoptar les seves actituds interiors, deixar-se inundar pel seu Esperit, assimilar la seva sorprenent lògica i la seva escala de valors, compartir els seus riscos i les seves esperances: «Guiats per la certesa humil i feliç de qui ha estat *trobat, aconseguit i transformat per la Veritat* que és Crist, i no pot deixar de proclamar-la ». [24]

Romandre en Crist ens permet acollir la presència del Misteri que ens habita i fa que es dilati el cor a la mesura del seu Cor de Fill. El que roman en el seu amor, com la sarment està unida al cep (Jn 15, 1-8) entra a la familiaritat amb Crist i dóna fruit: «Romandre en Jesús! Es tracta de romandre units a Ell, dins d'Ell, amb Ell, parlant amb ell ».

La trobada amb el Senyor ens posa en marxa, ens empeny a sortir de l'autoreferencialitat. La relació amb el Senyor no és estàtica, ni intimista: «Qui posa a Crist en el centre de la seva vida es descentra. Com més t'uneixes unes a Jesús i Ell es converteix en el centre de la teva vida, tant més et fa Ell sortir de tu mateix, et descentra i t'obre els altres ». « No som en el centre, som, per dir-ho, "desplaçats", estam al servei de Crist i de l'Església ».

«No es pot perseverar en una evangelització fervent si un no està convençut, per experiència pròpia, que no és el mateix haver conegut Jesús que no conèixer-lo, no és el mateix caminar amb Ell de caminar a les palpentes, no és el mateix poder escoltar que ignorar la seva Paraula, no és el mateix poder contemplar, adorar-lo, descansar en Ell, que no poder fer-ho. No és el mateix tractar de construir el món amb el seu Evangeli que fer-ho només amb la pròpia raó. Sabem bé que la vida amb Ell es torna molt més plena i que amb Ell és més fàcil trobar un sentit a tot ».

El Papa Francesc exhorta a *la inquietud de la recerca*, com ho va ser per a Agustí d'Hi-pona: una "inquietud del cor el que el porta a la trobada personal amb Crist, el porta a comprendre que aquest Déu que cercava lluny de sí és el Déu proper a cada ésser hu-mà, el Déu proper al nostre cor, més íntim a nosaltres que nosaltres mateixos ». És una recerca contínua: «Agustí no s'atura, no s'asseu, no es tanca en si mateix com qui ja ha arribat, sinó que continua el camí. *La inquietud de la recerca de la veritat*, de la recerca de Déu, es converteix en la inquietud de conèixer cada vegada més i de sortir de si ma-teix per donar-lo a conèixer als altres. És justament la inquietud de l'amor ».

Les preguntes del Papa Francesc

- Podem preguntar-nos: ¿Estic inquiet per Déu, per anunciar-lo, per donar-lo a conèixer? O em deix fascinar per aquesta mundanitat espiritual que empeny a fer-ho tot per amor a un mateix?

Nosaltres, consagrats, pensam en els interessos personals, en el funcionalisme de les obres, en el carrerisme. Bah! Tantes coses podem pensar ... Per dir-ho d'alguna ma-nera, m'he "acomodat" en la meva vida cristiana, en la meva vida sacerdotal, en la meva vida religiosa, també en la meva vida de comunitat, o conserv la força de la in-quietud per Déu, per la seva paraula, que em porta a "sortir fora", cap als altres?

- Com estam amb la inquietud de l'amor? Creim en l'amor a Déu i als altres? O som nominalistes en això? No de manera abstracte, no només les paraules, sinó el germà concret que trobam, el germà que tenim al costat! Ens deixam inquietar per les seves necessitats o ens quedam tancats en nosaltres mateixos, en les nostres co-munitats, que moltes vegades són per a nosaltres "comunitat-comoditat"?

Les preguntes del P. Joaquim.

Com vivim en la pràctica l'art. 35 de les nostres Regles? Desitjam viure com a testi-monis de la resurrecció, anticipant a la nostra comunitat els béns de la vida futura, sense conformar-nos a aquest món, vivint des d'ara l'Evangelí de les Benaurances "

Què hi té a veure amb tot això l'esperit de què parla l'art. 36 de les nostres Regles? "Feim l'especial propòsit d'impregnar en l'espiritualitat dels SS. Cors i transmetre-la en la nostra vida consagrada i missionera".

En l'alegria del sí fidel.

«Només gràcies a aquesta trobada - o retrobament - amb l'amor de Déu, que es conver-teix en felicitat, som rescatats de la nostra consciència aïllada i de l'autoreferencia-litat».

Vivim una crisi de fidelitat, Potser ens trobam també en una crisi d'humanització. No sempre vivim una vertadera coherència. Si el quotidià camí, personal i fratern, està marcat pel descontentament i l'amargor que ens tanca en la lamentació, en permanent nostàlgia de camins inexplorats i somnis no realitzats, llavors es converteix en un camí solitari. La nostra vida, crida a la relació en el compliment de l'amor, pot convertir-se en terra deserta. Som convidats, sempre, a tornar al centre profund de la vida personal,

allà on troben sentit i veritat les motivacions del nostre viure amb el Mestre, deixebles i deixebles seus.

La fidelitat és consciència de l'amor que ens orienta cap al Tu de Déu i cap a cada persona, de manera constant i dinàmic, mentre experimentam en nosaltres la vida del Ressuscitat:

«Els qui es deixen salvar per Ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, l'aïllament».

«Quan caminam sense la creu, quan edificam sense la creu i quan confessam un Crist sense creu, no som deixebles del Senyor: som mundans, som bisbes, sacerdots, cardenals, papes, però no deixebles del Senyor».

Perseverar fins al Gòlgota, experimentar la laceració del dubte i de la negació, gaudir en la meravella i en l'estupor de la Pasqua fins a la manifestació de la Pentecostés i l'evangelització de la gent, són etapes d'una fidelitat joiosa en la lògica de la kènosi, experimentada durant tota la vida amb el signe fins i tot del martiri, i de la mateixa manera particip de la vida de Crist ressuscitat: «I des de la Creu, acte suprem de misericòrdia i d'amor, renaixem com a *criatura nova* (Ga 6, 15)».

Les preguntes del Papa Francesc

- Als peus de la creu, Maria, és dona del dolor i, al mateix temps, de l'espera vigilant d'un misteri, més gran que el dolor, que està per fer. Tot sembla veritablement acabat; tota esperança podria dir-se'n apagada. També ella, en aquell moment, recordant les promeses de l'anunciació hauria pogut dir: no es van complir, he estat enganyada. Però no ho va dir. No obstant això ella, benaventurada perquè ha cregut, per la seva fe veu néixer el futur nou i espera amb esperança el demà de Déu. A vegades pens: Sabem esperar el demà de Déu? O volem l'avui? El matí de Déu per a ella és l'alba del matí de Pasqua, d'aquest primer dia de la setmana. Ens farà bé pensar, en la contemplació, en l'abraçada del Fill amb la Mare. L'única llum encesa en el sepulcre de Jesús és l'esperança de la Mare, que en aquest moment és l'esperança de tota la humanitat. Em pregunt a mi i a vosaltres: en els monestirs, està encara encesa aquesta llum? En els monestirs, s'espera el demà de Déu?

Les preguntes del P. Joaquim

Inspirats en les nostres Regles, així formulen els LMSSCC els seus Estatuts:

10. El signe més expressiu de l'Amor de Déu és Jesucrist aixecat sobre la creu, a qui contemplant amb el cor obert. Nafrat ho té perquè coneguessin tots fins on va poder arribar el seu amor (cf. R82, 10, amb cita de Jn 19, 31-37). Els L.M. ens definim contemplatius del Traspassat.

12. ECLESIOLOGIA: Com a Poble de Déu caminant a la història, som convidats a formar una Església centrada en el misteri pasqual, en la seva vessant de mort i resurrecció (cf. SC 5). Una Església icona de la Trinitat que presenta un rostre de Déu que és Pare i Mare, un Fill que és Misericòrdia i Alliberament i un Esperit que és Comunió i Alè missioner. Una Església traspassada com Maria, situada al peu de la

creu, en la contemplació i en el servei als traspassats. Una Església de comunió, (cf. LG 9) en l'Aliança dels Cors de Jesús i de Maria. Una Església que celebra, s'alimenta i anticipa el Regne pels sacraments que neixen del costat obert del Redemptor i que arribarà a la plenitud quan Crist torni. Una Església Missionera, que anuncia l'Evangeli de l'Amor de Déu.

El pelegrinatge interior s'inicia en la pregària: «Per a un deixeble, el primer és estar amb el Mestre, escoltar, aprendre d'ell. I això val sempre, és un camí que dura tota la vida. [...] Si en els nostres cors no hi ha l'escalfor de Déu, del seu amor, de la seva tendresa, ¿com podem nosaltres, pobres pecadors, inflamar el cor dels altres? ». 32 Aquest itinerari dura tota la vida i l'Esperit Sant, en la humilitat de la pregària, ens fa entendre la Senyoria de Crist en nosaltres: «El Senyor ens crida cada dia a seguir-lo amb valentia i fidelitat; ens ha concedit el gran do de triar com a deixebles seus; ens convida a proclamar amb goig com el Ressuscitat, però ens demana que ho fem amb la paraula i el testimoni de la nostra vida en la quotidianitat. El Senyor és l'únic, l'únic Déu de la nostra vida, i ens convida a despullar-nos de tants ídols i a adorar-lo només a ell ».

El Papa indica l'oració com la font de fecunditat de la missió: «Cultivem la dimensió contemplativa, fins i tot en la voràgine dels compromisos més urgents i durs. Com més us cridi la missió a anar a les perifèries existencials, més unit ha d'estar el vostre cor a Crist, ple de misericòrdia i d'amor ».

L'estar amb Jesús ens forma a una mirada contemplativa de la història, que sap veure i escoltar en tot la presència de l'Esperit i, de manera privilegiada, discernir la seva presència per viure el temps com a temps de Déu. Quan falta la mirada de fe «la pròpia vida perd gradualment el sentit, el rostre dels germans es fa opac i és impossible descobrir en ells el rostre de Crist, els esdeveniments de la història queden ambigus quan no privats d'esperança».

La contemplació ens obre a l'aptitud profètica. El profeta és un home «que té els ulls penetrants i que escolta i diu les paraules de Déu, [...] un home de tres temps: promesa del passat, contemplació del present, coratge per indicar el camí cap al futur».

Finalment, la fidelitat en els deixebles passa per l'experiència de la fraternitat, lloc teològic en el qual som cridats a sostenir-nos en el sí joiós a l'Evangeli: «És la Paraula de Déu la que suscita la fe, la nodreix, la regenera. És la Paraula de Déu la que toca els cors, els converteix a Déu i a la seva lògica, que és molt diferent de la nostra; és la Paraula de Déu la que renova contínuament les nostres comunitats ».

Les preguntes del Papa Francesc.

• Aquest és un bell, un bell camí a la santedat. No parlar malament dels altres. "Però pare, hi ha problemes ...". Digueu-ho al superior, digueu-ho a la superiora, digueu-ho al bisbe, que ho pot remeiar. No els diguis a qui no pot ajudar. Això és important: fraternitat! Però digues, ¿parlaries malament de la teva mare, del teu pare, dels teus germans? Mai.

I per què ho fas a la vida consagrada, en el seminari, en la vida presbiteral? Només això: pensau, pensau. ¡Fraternitat! Aquest amor fratern. 9

- La inquietud de l'amor empeny sempre a anar a trobar l'altre, sense esperar que sigui l'altre a manifestar la seva necessitat. La inquietud de l'amor ens regala el do de la fecunditat pastoral, i nosaltres ens hem de preguntar, cada un de nosaltres: com va la meua fecunditat espiritual, el meu fecunditat pastoral?

Les preguntes del P. Joaquim.

Regles 74: "El caràcter profètic de la vida religiosa exigeix que ens trobem en l'avantguarda de la missió, afrontant fins i tot el risc de la pròpia vida. Això converteix la nostra consagració en signe convincent, i feim present una Església que vol ser veu, consciència i compromís en la defensa i promoció de la justícia ".

El Papa ens convida, doncs, a renovar i qualificar la nostra vocació amb alegria i passió perquè l'acte totalitzant de l'amor és un «camí continu, que madura, madura, madura», en desenvolupament permanent en què el sí de la nostra voluntat a la seva uneix voluntat, intel·lecte i sentiment «l'amor mai es dóna per "acabat" i completat; es transforma en el curs de la vida, madura i, precisament per això, roman fidel a si mateix ».39

TEMA 2

Consolau, consolau el meu poble,
parlau al Cor de Jerusalem (Isaïes 40, 1-2).

A l'escolta.

Enquesta bíblica: *Consolau ... parlau al cor*: aquestes paraules es troben amb una certa freqüència a l'Antic Testament: Is 40-55, Israel deportat; en particular en els diàlegs de tendresa i d'afecte (cf. Rt 2, 12, Us 2, 16-17). No són, doncs, paraules superficials i dolces, sinó entranyes de misericòrdia, abraçada que dóna força, pacient proximitat per trobar novament el camí de la confiança.

Portar l'abraçada de Déu.

Som cridats a portar a tothom l'abraçada de Déu, que s'inclina amb tendresa de mare cap a nosaltres: consagrats, signe d'humanitat plena, facilitadors i no controladors de la gràcia, inclinats com a signe de consolació.

La tendresa ens fa bé.

Som cridats a portar el somriure de Déu, i la fraternitat és el primer i més creïble evangeli que podem narrar.

Se'ns demana humanitzar les nostres comunitats: «Teniu cura de l'amistat entre vosaltres, la vida de família, l'amor entre vosaltres. Que el monestir no sigui un purgatori, que sigui una família. Aquestes dues coses volia dir-vos: la contemplació sempre, sempre amb Jesús -Jesús, Déu i Home-; i la vida de comunitat, sempre amb un cor gran. El signe d'això és l'alegria » [48].

«Una fraternitat sense alegria és una fraternitat que s'apaga. [...] Una fraternitat on abunda l'alegria és un veritable do de dalt als germans que saben demanar-lo i que saben acceptar-se i es comprometen en la vida fraterna confiant en l'acció de l'Esperit » [49]

Per al Papa Francesc la tendresa és signe distintiu de la fraternitat, una "tendresa eucarística», perquè «la tendresa ens fa bé».

La proximitat com companyia.

«Sortir per la porta per cercar i trobar! Tingueu el valor d'anar contracorrent d'aquesta cultura eficientista, d'aquesta cultura del descartament. La trobada i l'acollida de tots, la solidaritat, és una paraula que l'estan amagant en aquesta cultura, gairebé una mala paraula, la solidaritat i la fraternitat, són elements que fan la nostra civilització veritablement humana. Sigueu *servidors de la comunió i de la cultura de la trobada*. Us vol-

dria gairebé obsessionats en aquest sentit. I feis-ho sense ser presumptuosos ».

«El fantasma que s'ha de combatre és la imatge de la vida religiosa entesa com a refugi i consol davant un món *extern* difícil i complex». El Papa ens demana «sortir del niu».

«No tingueu por de mostrar l'alegria d'haver respost a la crida del Senyor, a la seva elecció d'amor, i de testimoniar el seu Evangeli en el servei a l'Església. I l'alegria, la veritat, és contagiosa; s'encomana ... fa anar endavant ».

El Papa Franciecc ha indicat diverses vegades el *camí de l'atracció*, del contagi, com a via per fer créixer l'Església, via de la nova evangelització.

Confiant-nos la tasca de *despertar el món* el Papa ens impulsa a l'encontre dels homes i dones d'avui a la llum de dos elements pastorals que tenen la seva arrel en la novetat de l'Evangeli: la *proximitat* i la *trobada*, mitjançant els quals Déu mateix s'ha revelat en la història fins a l'Encarnació.

El nostre camí «madura cap a la paternitat pastoral, cap a la maternitat pastoral, i quan un sacerdot no és pare de la seva comunitat, quan una religiosa no és mare de tots aquells amb els quals treballa, es torna trist».

La inquietud de l'amor.

Icones vivents de la maternitat i de la proximitat de l'Església, anem cap a qui esperen la Paraula de consolació inclinant amb amor matern i esperit patern cap als pobres i els febles.

Som cridats com a Església a sortir per dirigir-nos cap a les perifèries geogràfiques, urbanes i existencials - les del misteri del pecat, del dolor, de les injustícies, de la misèria -, cap als llocs amagats de l'ànima on la persona experimenta l'alegria i el sofriment de la vida.

«Vivim en una cultura de l'enfrontament, una cultura de la fragmentació, una cultura en la qual el que no em serveix ho tir, la cultura de l' descartament [...] avui, trobar a un vagabund mort de fred no és notícia, però "la pobresa és una categoria teològica perquè el Fill de Déu s'abaixà, es va fer pobre per caminar amb nosaltres el camí. [...] Una Església pobra per als pobres comença anant cap a la carn de Crist. Si anam cap a la carn de Crist, començam a entendre alguna cosa, a entendre què és aquesta pobresa, la pobresa del Senyor » (63).

Les preguntes del Papa Francesc.

Durant la seva visita pastoral a Assís, el Papa Francesc es preguntava de què s'ha de desposseir l'Església.

Assenyalava aquestes pistes: «despullar-se de tota acció que no és per a Déu, no és de Déu; de la por d'obrir les portes i de sortir a la trobada de tots, especialment dels més pobres, necessitats, llunyans, sense esperar; despullar-se de la tranquil·litat aparent que donen les estructures, certament necessàries i importants, però que no han d'enfosquir mai l'única força veritable que porta en sí: la de Déu. Ell és la nostra força ».

És per a nosaltres una invitació a «no tenir por de deixar caure les estructures caduques ... La llibertat d'escollir odres nous per a aquesta novetat». Som convidats a ser homes i dones audaços, de frontera: «La nostra fe no és una fe-laboratori, sinó una fe -camí, una fe històrica. Déu s'ha revelat com a història, no com un compendi de veritats abstractes. [...] No cal portar-se la frontera cap a casa, sinó viure en frontera i ser audaços ».

Al costat del desafiament de la benaurança dels pobres, el Papa convida a visitar les fronteres del pensament i de la cultura, a afavorir el diàleg, fins i tot a nivell intel·lectual, per donar raó de l'esperança basada en criteris ètics i espirituals, interrogant-nos sobre el que és bo.

Un autèntic procés cultural «fa créixer la humanització integral i la cultura de la trobada i de la relació; aquesta és la manera cristiana de promoure el bé comú, l'alegria de viure».

- La inquietud de l'amor empeny sempre a anar a trobar l'altre, sense esperar que sigui l'altre a manifestar la seva necessitat. La inquietud de l'amor ens regala el do de la fecunditat pastoral, i nosaltres hem de preguntar, cada un de nosaltres: com va la meva fecunditat espiritual? La meva fecunditat pastoral?
- Una fe autèntica implica sempre un profund desig de canviar el món. Vet aquí la pregunta que ens hem de plantejar: ¿També nosaltres tenim grans visions i impulsos? També nosaltres som audaços? ¿Vola alt el nostre somni? Ens devora el zel? (Sl 69, 10) O, en canvi, som mediocres i ens conformam amb les nostres programacions apostòliques de laboratori?

LES PREGUNTES DEL PAPA FRANCESC ALS SACERDOTS.

Digues-me, ¿tu plores? O se'ns han assecat les llàgrimes? Record que en els antics missals, els d'un altre temps, hi ha una bella oració per demanar el do de llàgrimes. Així començava l'oració: "Senyor, tu que vas donar el mandat a Moisès de colpejar la roca perquè en brollàs l'aigua, colpeja la pedra del meu cor, perquè les llàgrimes ..." Era així, més o menys, l'oració. Molt hermosa. Però, ¿Quants de nosaltres ploren davant el sofriment d'un infant, davant la destrucció d'una família, davant de tantes persones que no poden trobar el camí? ... El crit del sacerdot .. Tu plores? O en aquest presbiteri se'ns van assecar les llàgrimes? ¿Plores la teva gent?

Digues-me, Tu fas oració d'intercessió davant el Sagrari? Tu lluites amb el Senyor a favor del teu poble, igual que Abraham va lluitar? "¿I si fossin menys? ¿I si només fossin 25? ¿I si només fossin 20? ..." (Cf. Gn 18,22-33). Aquesta pregària d'intercessió valenta... Parlam de la parresia, de la valentia apostòlica i la referim als plans pastorals ... Això està molt bé, però també és necessària la mateixa parresia en l'oració.

¿Lluites amb el Senyor? Parles amb el Senyor com feia Moisès? Quan el Senyor estava cansat, cansat del seu poble, li va dir: "No et preocupis ... Jo els destruiré tots, i

et faré líder d'un altre poble." "No, no! Si destrueixes al poble, em destrueixes a mi també." Però aquests portaven ben posats els pantalons! I jo els faig la pregunta: ¿Tenim pantalons per lluitar amb Déu en benefici del nostre poble? Una altra pregunta que em faig: A la nit com finalitzes la teva jornada ?, amb el Senyor o amb la televisió? Com és la seva relació amb els que els ajuden a ser més compassius? Vull dir, ¿com és la seva relació amb els infants, amb els ancians, els malalts? Saps acaronar, o t'avergonyeixes d'acaronar a un ancià?

No t'avergonyeïxis de la carn del teu germà. Al final, serem jutjats sobre com hem estat capaços d'apropar-nos a "tota carn", això és d'Isaïes. Mai t'avergonyeïxis de la carn del teu germà. "Fer-te proïsme": la proximitat, la proximitat, estar al costat de la carn del teu germà.

Però el cor tancat sempre es justifica pel que no fa. En canvi, el samarità obre el seu cor, deixa que es commoguin les seves entranyes, i aquest moviment intern es tradueix en accions concretes, en una intervenció pràctica i eficaç per ajudar a aquesta persona. Al final dels temps, se li permetrà contemplar la carn glorificada de Crist només a aquells que no han tingut vergonya de la carn del seu germà ferit i exclòs.